ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ (Μάρκ. η’ 34-θ΄1)
27 Μαρτίου 2022

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα, ἀδελφοί μου, ὑψώνει καὶ ἑορτάζει τὸν Τίμιο Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ὑπενθυμίζοντάς μας τὴν ἀναγκαιότητά του γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ὁ Σταυρὸς τὸν ὁποῖο καλούμεθα νὰ προσκυνήσουμε δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα σύμβολο, ἀλλὰ ἀποτελεῖ τὸ μυστήριο διὰ τοῦ ὁποίου καταργεῖται ἡ ἁμαρτία καὶ σώζεται ὁ κόσμος. Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ φύση τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο, ὁ τρόπος τοῦ ἀγῶνα τοῦ πιστοῦ κατὰ τῶν σαρκικῶν παθῶν, τῶν ἐπιθυμιῶν, τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ὑπερηφανείας, τῆς κενοδοξίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ κάθε ἄλλης καταστάσεως ποὺ εἶναι ἐνάντια στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν αἰώνια προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ στὸν ἄνθρωπο νά ἀνακαλύψει τὸν τρόπο τῆς σωτηρίας του: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι», δηλαδὴ ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσει πρέπει νὰ ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ σηκώσει τὸν σταυρό του. Ἡ πρόσκληση νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν προσπάθεια τῆς συνέπειάς μας μὲ τὶς ἐντολὲς Του. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει ὄχι μόνον τὴ ἄρση τοῦ σταυροῦ μας, ἀλλὰ κυρίως τὴν προϋπόθεση ἀρνήσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ προσπάθειά μας ἀφορᾶ στὴν ἀπομάκρυνσή μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, διὰ τῆς ἀποβολῆς τῶν παθῶν καὶ τῆς νέκρωσης τῶν φθοροποιῶν λογισμῶν ποὺ ὁδηγοῦν στὴν διάπραξη τῆς ἁμαρτίας. Παράλληλα ἀφορᾶ καὶ στὸν ἐσωτερικὸ ἀγῶνα οὐσιαστικῆς μας μετανοίας, μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς μας στὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἔμπρακτη καταπολέμηση τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἐπίμονη καὶ ἐπίπονη προσπάθεια, ποὺ ὅμως εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεση γιὰ τὴ μετοχή μας στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διευκρίνιση τοῦ Κυρίου στὴν συνέχεια «...ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ᾽ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυ-χὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν...» ἀφορᾶ στὴν προσπάθεια ποὺ ὀφείλουμε νά καταβάλουμε στὸν πόθο καὶ στὸν στόχο νὰ κερδίσουμε τὴν ψυχή μας. Ὅποιος δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεσμευθεῖ ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ποὺ παρέχουν στὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τὰ σχήματα καὶ τὰ πρόσκαιρα πράγματα τοῦ κόσμου, τελικὰ ζημιώνει τὴν ἴδια του τὴν ψυχή, ἀφοῦ τὴν ἀποστερεῖ ἀπὸ τὴν ὄντως ζωή, ἡ ὁποία εἶναι ἀσύμβατη μὲ τὴ φθαρτότητά τους. Ἀντιθέτως, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἕνεκεν τοῦ ὀνόμα-τος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐντολῶν Του, ἀπομακρύνεται ἀπὸ κάθε τι ἁμαρτωλό, νεκρώνεται γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ ταυτόχρονα ἀγωνίζεται νὰ ἀνακαινίσει τὸν ἑαυτό του, ἐνδυναμούμενος ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ

Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας σώζει τὴν ψυχή του.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἄπειρη ἀξία. «...Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;». Οὔτε ὁ κόσμος ὁλόκληρος δὲν εἶναι ἀντάξιός της. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τόσο σημαν-τικὸ πρᾶγμα, γιὰ τὸ ὁποῖο καὶ ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρώπησε.

Ἀδελφοί μου,

ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου ὑψώνεται σήμερα στὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου καὶ προσπαθείας μας, γιὰ νὰ προβληθεῖ ὡς ὁ ἰδανικὸς τρόπος ποὺ μποροῦμε νὰ ἐπιλέξουμε γιὰ νὰ ἐξυψώσουμε καὶ νὰ διαφυλάξουμε τὴν ψυχή μας. Ἔτσι θὰ καταδείξουμε τὴν μοναδική της ἀξία, γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦμε καὶ νὰ θυσιάσουμε τὰ πάντα, αἴροντας πρόθυμα τὸν σταυρὸ τῶν δυσκολιῶν μας σ’αὐτὴ τὴν προσπάθεια, μὲ σκοπὸ νὰ ἀξιωθοῦμε μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νὰ πετύχουμε τὴν αἰωνιότητά της, ποὺ εἶναι ἡ ὄντως ζωή μας. Ἀμήν.